

Közgazdász szakember, de a családi hatás erősebb volt és vált horgászati szakemberré.

A Halászat Arcképcsarnokában bemutatjuk Puskás Norbert ügyvezető elnököt

Precíz, megfontolt és kimért. Megjelenése nyugalmat áraszt, lényegre törően és közérthetően fogalmaz, „ég a keze alatt a munka”. Az elmúlt 2 évtizedben példát mutatott a csapatmunka, az átgondolt szervezés és az emberség területein.

- **Mikor és hol születtél, kik voltak a Szüleid, milyen Családban nőttél fel?**

1985. június 27-én születtem Szombathelyen, egy átlagos családban. Édesapám gépkocsivezetőként dolgozott, édesanyám először boltban volt eladó, majd a bölcsőde konyhájáról ment nyugdíjba. A horgászat közvetlenül nem volt jelen a családban, apukám és nagypapám sem horgásztak. Viszont a nagypapám testvére és édesanyám testvére, keresztaukám szenvedélyes horgászok voltak, ők segítettek abban, hogy 6 éves koromban elindulhassak a saját pecás pályafutásomon.

- **Iskoláidat hol végezted?**

Szombathelyen jártam iskolába, a felsőfokú tanulmányaimat a Nyugat-Magyarországi Egyetemen végeztem először főiskolai közgazdász gazdálkodási szakon, majd Sopronban közgazdász mesterdiplomát szereztem vezetés-szervezés szakon, emberi erőforrás és információmenedzsment szakirányon. Emellett gazdasági, műszaki és nonprofit és projekt menedzsment képzéseim vannak, és megszereztem a hivatásos halászati őri, valamint a tógazda-horgászvízkezelő képzést is.

- **Hogyan jött a halászás az életedbe?**

Először a Szombathelyi Spartacus Horgász Egyesületben kezdtem, majd a Szombathelyi Elektromosok Sporthorgász Egyesületének lettem a tagja – és vagyok a mai napig. Ott működött egy Horgászszuli Bognár László és Szabó Dániel vezetésével, valamint aktív versenyélet Kocsis György irányításával. Ifjú horgászoként sok segítséget és támogatást kaptam a versenyzéshez az egyesületben. Németh Krisztián, az egyesület egyik kiváló versenyzője nagyon sokat tanított, és gyakran vitt magával a vasi vizekre horgászni, egy igazi mentor volt a versenyhorgászat rejtelmeiben. Ezek az élmények alapozták meg azt a szenvedélyt, ami azóta is meghatározza az életemet. Őszintén szoktam mondani: ha azt kérdezik, mennyit pecáztam, az év 365 napjából nagyjából 250-et biztosan vízparton töltöttem – legtöbbször a Szombathelyi Csónakázótónál, mert bringával közel volt, de a versenyek és vetélkedők miatt bejártam a térséget és az ország főbb versenyhelyszíneit is. A „minta” az volt előttem, hogy a fiatalokat segíteni kell: 15–16 évesen már átvettem és újraindítottam a horgászszulit az egyesületben, beszálltam a versenyek szervezésébe, országos ifi táborokban, vetélkedőkön többnyire dobogón végeztem, és a megyében is igyekeztem segíteni az utánpótlást. 18 éves koromig lényegében tanultam és horgásztam – ez volt az életem. Sajnos az életem legfájóbb pontja: 2003. augusztus 1-jén, a Szolnoki OHCSB délelőtti edzésén volt, amikor hívtak a nővérem, hogy édesapánk hajnalban szívinfarktusból elhunyt. Épphogy betöltöttem a 18-at; az érettségi és a továbbtanulás előtt hirtelen önállóan kellett továbbmenni az életben.

Nehéz időszak volt minden tekintetben, de a nagyszüleimre, keresztszüleimre és a nővéremre támaszkodhattam. A horgászat, mint szabadidős tevékenység, akkor háttérbe szorult, de nem engedtem el: egyre inkább a szervezés, a közösségépítés felé fordultam. A horgászszervezeti életben ekkor kezdődött az igaz életem. Nagyon sok célom, javaslatom volt már akkor is a horgászati tapasztalatokból is.

- **Hogyan lettél a szövetség alkalmazottja?**

Már nagyon fiatalon, 1999-től elkezdtem aktívan önkénteskedni az Elektromosok Sporthorgász Egyesületben – először ifjúsági felelősként, majd amikor már hivatalosan is választható korú lettem, titkárként. Ezt követték a megyei és az országos ifjúsági feladatok a MOHOSZ-ban, ahol rengeteg tapasztalatot szereztem.

A mai napig emlékszem, hogy amikor 19 éves lettem, annyira hittem benne, hogy tudom, mi lenne jó a vasi szövetségnek, hogy befolyásoltam az ügyvezető elnöki posztra, amit akkor hirdettek meg a nyugdíjba vonuló Fürstinger Ottó egykori elődöm után. Tudtam, hogy még nincs főiskolai végzettségem, ezért a motivációs levelemben le is írtam: addig ingyen dolgoznék a szövetségnek, amíg az iskoláimat el nem végzem. Persze tisztában voltam vele, hogy nem sok esélyem van – körülbelül harmincan pályáztunk –, de egy próbát mindenképpen megért.

A posztot végül nem én kaptam meg, hanem Csécs Sándor, aki egy modern szemléletű, nagy tapasztalattal rendelkező vezető volt. De, amikor megtudta, hogy én is jelentkeztem, azt mondta: ha van kedvem, ad nekem is lehetőséget. Így kerültünk össze, és hamar kiderült, hogy a sors is közrejátszott egy kicsit: édesanyám ugyanis Sándor feleségének, Mariannak volt osztálytársa a középiskolában. Persze ez a kapcsolat addigra már régen megszakadt, de biztos nem volt hátrány, hogy ismerősen csengett a nevem és tudta milyen élethelyzetbe kerültem édesapám elvesztése után.

Sándor és a Szövetség akkori irodai kollégái – Holtai Imréné (Gyöngyi), Lukács Zoltánné (Edit) és Polgárné Németh Judit – mindig támogatták a fiatalos lendületemet, és igyekeztek segíteni, én pedig próbáltam mindenben mellettük állni, amihez volt tudásom, tapasztalatom. Ez egy nagyon tanulságos időszak volt az életemben: a nappali főiskola mellett minden időmet a horgászszervezeti munka, programok és rendezvények szervezése kötötte le. Sok újdonságot, fejlesztést és persze munkával járó szervezeti konfliktust is hozott az a korszak, de nekem óriási iskolát jelentett és rengeteg jó embert ismertem meg. A főiskola alatt először önkéntesként, majd megbízottként, részmunkaidőben, és végül főállásban is a szövetségnél maradtam. 2011-ben nyugdíjba vonult Csécs Sándor és Csiszár István akkori szövetségi elnöktől kaptam meg bizalmat. Éppen akkor vettem át a mesterdiplomám, amikor ügyvezető elnök lettem. A diplomaosztóról már délután IB ülésre mentünk, mert pont összeesett a kettő program, csak az egyik délelőtt, a másik délután volt. Mi másról szólhatott volna: Magyarországi horgászszervezetek szervezetfejlesztési problémáinak és jövőbeni kihívásainak elemzése a Sporthorgász Egyesületek Vas Megyei Szövetsége példáján keresztül.

2013-ban az Szövetség új elnökével Seregi Miklóssal és kollégákkal a mai napig vezetem a Szövetséget kisebb-nagyobb sikerekkel. Feladataim közé tartozik a teljes szervezet operatív irányítása, a forrásteremtési és PR-kommunikációs tevékenységek ellátása, valamint a szövetség képviselte a szakmai partnerekkel, hatóságokkal és állami szervekkel folytatott egyeztetéseken.

A Magyar Országos Horgász Szövetség (MOHOSZ) alelnöki posztját megbízatásként 2019 óta töltöm be, 2024. év novemberében választották újra 2029-ig. A MOHOSZ keretei között 2019-től aktívan részt vettem az Egységes Horgász és Horgásszervezeti Informatikai Szolgáltató és Támogató Program (HORINFO) munkacsoport munkájában, 2023-tól pedig a Nemzeti Horgászturisztikai Stratégiai és Fejlesztési Munkacsoport tagjaként végzett szakértői feladatokat.

Hivatásom és közösségi tevékenységeim által további társadalmi tisztséget is betöltök: tagja vagyok a Nyugat-dunántúli Területi Vízgazdálkodási Tanácsnak, a Vas Vármegyei Mentésügyi Alapítvány Ellenőrző Bizottságának elnöke, valamint a Derkovits Iskoláért Alapítvány kuratóriumi tagja vagyok. Végül, de nem utolsósorban eddig a Pannon Térségfejlesztő Egyesület felügyelőbizottsági tagjaként tevékenykedtem.

- **Mi a helyzet napjainkban, hogyan tudatok növekedni és bővülni?**

Nálunk kicsit más volt a helyzet, mint országosan. Vas vármegyében ugyanis nem volt jelentős természetes vízi halászat, így annak megszüntetése nem hozott közvetlen növekedést. A fordulat inkább 2013-ban kezdődött, amikor az új elnökünkkel, Seregi Miklóssal közösen átgondoltuk, hogyan tudnánk még jobban kiszolgálni a horgászainkat.

Ekkor hoztuk létre azt a horgászjegy-struktúrát, ami azóta is működik, és amit a pecások kifejezetten szeretnek. Emellett kiemelt figyelmet fordítottunk a halasításokra az állóvizeken, és minden erőnkkel azon voltunk, hogy a horgászati igényeknek a lehető legjobban megfeleljünk. Tudtuk, hogy kis megyeként nincs más lehetőségünk: növelni kell a taglétszámot és a területi jegyet váltók számát. Ebben nagy szerepe volt annak is, hogy a megyei önkormányzattal kiváló partneri kapcsolatot sikerült kialakítanunk. A TOP pályázatoknak köszönhetően sorra valósultak meg a horgászturisztikai fejlesztések és a tavak megújításai. Ezért különösen hálás vagyok Majthényi László, Vas vármegyei közgyűlés elnökének, aki mindig partnerként állt mellénk. Az ő támogatásával, és a Szövetség kitartó projekt-előkészítő munkájával sikerült elérni, hogy a vizeink nagy része ma már rendezett, korszerű formában, jóléti elemekkel ellátva várja a horgászokat és a látogatókat.

Közben a MOHOSZ is soha nem látott óriási fejlődésen ment át és a vasi horgász közösség a MOHOSZ pályázatokon mindig bizalmat kapott a tovább fejlődésre. Most nem mennék bele minden részletekbe, de az elmúlt 12 év munkájának köszönhetően a közösségünk hatalmasat nőtt: a korábbi 4 500–5 000 fős létszámról mára 11–12 ezer főre. Ez óriási erőt ad a további fejlesztésekhez is.

Mielőtt tovább lépnénk az egyéb eredményeink ismertetésére, ismételten szeretnénk megköszönni horgászainknak, hogy az elmúlt közel 15 év során a horgászoktól, egyesületektől rengeteg támogatást kaptunk a céljaink elérésében. Rendkívül büszkéek vagyunk jegyértékesítőinkre, munkatársainkra, önkénteseinkre, halászati őreinkre, horgászboltosokra, partnereinkre és mindenkire, aki folyamatosan azon dolgozott, hogy a horgászat, mint szabadidős tevékenység szabályosan gyakorolható legyen és ilyen fejlődésen mehessen át.

- **A horgászok mennyire elégedettek a vizeiteken tapasztaltakkal?**

A legjobb jel: a jegyvásárlások nőnek. 2024-ben 2 664 kiemelt éves jegyet adtunk el, összesen 3 331 horgász váltott valamilyen szövetségi éves területi jegyet, a napi jegyek is emelkedtek. A telepítések folyamatosak: 2024-ben közel 125 millió Ft értékben vásároltunk őshonos halat – 54 260 kg fogható ponty, 20 610 kg vegyes keszeg, kb. 4 787 kg egy-két nyaras ragadozó (süllő, csuka, balin, compó, kecsge stb.), plusz 32 000 db előnevelt (márna, compó, csuka). A ragadozóhal-keret 4 065 kg volt. A cél: kulturált, rendezett vizek és halban gazdag érdemi horgászélményt jelentő vasi vizek megteremtése.

- **Milyen eredményeket tartasz kiemelkedőnek a vezetésed alatt?**

Azt gondolom, a legnagyobb eredményünk a közösségépítés. Az elmúlt években a Vas vármegyei horgászok számát több mint duplájára tudtuk növelni, miközben a vizeink többségét is megújítottuk. Olyan horgászturisztikai beruházásokat valósítottunk meg, amelyek hosszú távon biztosítják a sporthorgászat jövőjét, és dolgozunk azon, hogy a következő tíz évben még tovább erősítsük ezt az irányt. Célunk, hogy a természetes vizeken is olyan élőhelyeket és horgászati szempontból értékes fejlesztéseket hozunk létre, amelyekben a vízügyi és környezetvédelmi szervezetek is partnereink.

Az elmúlt tizenkét évben végzett közös munka eredményeként konkrétan azt emelném ki, hogy sikerült elindítani egy fejlesztési programot, melynek köszönhetően a legkedveltebb horgásztavaink megújultak és kiépült a mai kor követelményeinek megfelelő vízparti infrastruktúra. A szövetségi központunk is bővült rendezvénytérrel, terasszal, napelemmel és nemrégiben megújult az irodánk és a fogadó szobái is, valamint számos turisztikai fejlesztést valósítottunk meg vidék - és terület fejlesztési támogatással. Az elmúlt 10 évben megvalósított fejlesztéseink és elnyert pályázatnak az eredményének köszönhetően kb. 500 millió forintot meghaladó vagyonnal gazdagodott közhasznú szövetségünk. Ezen fejlesztés az elődökéhez hasonlóan nem jöhettek volna létre, ha nincsenek kiváló és segítőkész kollégák, illetve horgászat fejlesztésért tenni akaró önkéntesek, partnerszervezetek, támogatók. Külön öröm számomra, hogy egyre több gyermek és fiatal jelenik meg a közösségünkben. A horgászat igazi kapocs a generációk között – nekem a legszebb pillanatok közé tartozik, amikor látom, hogy sikerül „csatákat nyernünk” a digitális kütyükkel szemben. Amikor a gyerekek a szüleikkel vagy a nagyszüleikkel együtt ülnek ki a vasi vizek partjára, vagy akár az ország bármely pontjára, az számomra bizonyíték arra, hogy a horgászat értéket és élményt ad, ami egy életre szólhat.

- **Saját termelésből a horgász egyesületeiteknek a haligényét milyen arányban tudjátok kielégíteni?**

Nincs saját haltermelésünk, a dunántúli legjobb partnerekkel dolgozunk együtt annak érdekében, hogy a vasi vizek mindig megfelelő mennyiségű és minőségű hallal legyenek ellátva. Legfőbb partnereink a Tógazda Halászati Zrt., a Balatoni Halgazdálkodási NZrt., valamint több kisebb termelő. Úgy látom, ezen a területen a Szövetségünk önállóan nem tudna érdemi fejlődést elérni, hiszen a megyében nincsenek megfelelő halastavak, új létesítése pedig óriási költséggel járna.

Be kell vallani, hogy amiben nem vagyunk profik, azt jobb a hozzáértőkre bízni. Én abban hiszek, hogy nem kell mindenhez érteni – sokkal eredményesebbek lehetünk, ha egymást segítve, kiegészítve végezzük a munkánkat. A haltermelésben a szakembereké a főszerep, nekünk pedig az a feladatunk, hogy biztosítsuk a horgászaink a lehető legjobb élményekhez jussanak a vizeink partján.

- **Vannak speciális halfajok is, amit a telepítési listákon láttam, mint például a pisztráng fajok. Ezeket milyen okból telepítitek?**

A speciális halfajok, például az őshonos sebes pisztráng telepítése több szempontból is kiemelt jelentőségű számunkra. Egyrészt Vas vármegye még mindig rendelkezik olyan természetes vízfolyásokkal – a Répce, a Gyöngyös és a Pinka – amelyek alkalmasak e különleges halfaj fennmaradására, annak ellenére, hogy a klímaváltozás és a vízjárási szélsőségek folyamatosan nehezítik a helyzetet. Másrészt a horgásztársadalomban egyre erősebben mutatkozik az igény az UL pergetés és a műlegyezés iránt, így a békés halas horgászok mellett szeretnénk e közösség számára is élményt és lehetőséget biztosítani.

Ennek jegyében 2023-ban 7.000 darab előnevelt, 4–5 cm-es sebes pisztrángot telepítettünk a Miskolc-Lillafüreden működő Hoitsy és Rieger Kft.-től. Az elmúlt két évben pedig már a szomszédunkba Vaskeresztesen újraindult pisztrángtelepről (Pinka Fish) is sikerült jelentős mennyiséget beszerezni: először 900 darab egynyaras, 8–9 dkg-os példányt, majd az idei évben 200 kilogramm, többségében horogérett, őshonos sebes pisztráng került a vasi patakokba. A kihelyezés során 300 darab jutott a Pinka-patakba, 150 darab a Gyöngyös-patakba, és további 300 darab a Répce folyóba.

Fontosnak tartjuk, hogy a Rába folyóba a nehezen beszerezhető reofil halfajokból is kerüljön telepítésre a ponty és a keszegfélék mellett, például: márna, domolykó, kecsege. Ez nagyon nagy kihívás egyébként, hogy ezen területen érdemi javulást hozzunk a halasítások terén.

- **A víz mennyiséggel hogyan álltok, hogyan tudjátok kezelni az extrém nyarakat, a vízhiányos időszakokat?**

A víz mennyisége minden halgazdálkodó és horgász szervezet számára kulcskérdés, hiszen akár árhullámokról, akár aszályos időszakokról van szó, közvetlenül meghatározza a vizeink állapotát és a halállomány alakulását. Vas vármegye ebből a szempontból különösen érzékeny terület, hiszen folyóink és patakjaink vízjárása erősen szélsőséges: egyik évben a Rába vagy a Pinka okoz rendkívüli árhullámokat, máskor pedig az aszály és a kisvíz jelenti a problémát.

Ezeket a kihívásokat úgy próbáljuk kezelni, hogy folyamatos kapcsolatban vagyunk a vízügyi hatóságokkal és a környezetvédelmi szervezetekkel, valamint saját eszközeinkkel is igyekszünk reagálni. A Pinka patakon a tavalyi extrém árvíz után tavaly helyreállítottuk a part menti horgászati infrastruktúrát, a kisvízi időszakokban pedig kiemelten figyelünk a telepítések időzítésére. Hosszabb távon olyan projektekben gondolkodunk, amelyek elősegítik a vízmegtartást – természetes medrek visszakapcsolásával, fenékküszöbök, surrantók építésével, illetve élőhely-rehabilitációval, talán most érdemi lehetőségünk lesz ebben is előre lépni a MAHOP Plusz programok által. A legfontosabb, hogy a változó éghajlati körülményekhez igazodva tudjunk rugalmasan és felelősen dönteni, hiszen a jövő horgászata azon múlik, mennyire tudjuk megőrizni vizeink élővilágát a következő évtizedekben. Víz nélkül hal és horgászat sincs

- **Mi határozza meg a szervezet halasítási programját a halgazdálkodási terv mellett?**

Figyelembe vesszük a horgászaink igényeit, a vizeink adottságait és a mindenkori környezeti feltételeket is. A ponty a legnépszerűbb és legkeresettebb halfaj, ezért az állóvizeinken ennek biztosítása az elsődleges szempont. Ugyanakkor tudatosan törekszünk a halfaj-összetétel sokszínűségére is: telepítünk keszegféléket, ragadozókat (süllőt, csukát), valamint bizonyos esetekben speciális fajokat, például pisztrángot, márnát vagy balint is. Őszintén ki kell mondani: ponty nélkül a mi vizeinken nem lehet érdemi horgászjegy-forgalmat elérni. Ha van ponty, van jegyváltás is, és ez teremti meg a feltételt ahhoz, hogy emellett szakmai igényességgel és „romantikával” foglalkozhassunk az egyéb halfajokkal is. Ezek számunkra nagyon fontosak, de a megvalósításukhoz pénz és elegendő horgász szükséges.

Minden telepítésnél törekszünk az egyensúlyra: a horgászoknak élményt kell nyújtania, ugyanakkor hosszú távon is fenntarthatónak kell maradnia a halállománynak és a víz ökológiai egyensúlyának. Ezért dolgozunk szoros együttműködésben a haltermelőkkel, a vízüggyel, a környezetvédelmi szervezetekkel, és persze a horgászainkkal, akiknek a visszajelzései rendkívül fontosak számunkra.

- **Jó horgásznak lenni ma Magyarországon?**

Azt gondolom, igen, nagyon is. Szerintem soha nem volt még ennyire széles a lehetőségek tárháza, mint most. Az ország szinte minden pontján található rendezett horgászvíz, de aki vadvizet keres is, talál még szép számmal. Egyre több a horgászati fejlesztés, a halasítások mennyisége és minősége is javul, persze tudom horgászként ezt én is másként láttam kívülről, de tényszerűen megnézve, ha annyira rossz lenne horgásznak lenni, miért választaná ezt hobbijának stabilan évente 500-600 ezer ember, és a regisztrált horgászok száma sem lett volna 1 millió 5 év alatt, ha rossz irányba mennénk, és a közösségi élmény, a versenysport lehetőségek is folyamatosan erősödnek. A horgászjegyváltás ma már egyszerűbb, digitálisan is intézhető, a halasítások rendszerezések, és sok helyen olyan közjóléti elemek – stégek, pihenőhelyek, sétányok – várják a pecásokat, amelyek régebben elképzelhetetlenek voltak, csak privát tavakon.

Persze vannak kihívások is: a klímaváltozás, a szélsőséges vízjárások, vagy a megnövekedett horgászlétszám miatt nagyobb az elvárás a szervezetek felé. De összességében ma Magyarországon horgászni egyre inkább élményt jelent – nemcsak a halfogás miatt, hanem a természet közelsége, a kikapcsolódás és a közösség miatt is. Én sokszor látom, hogy gyerekek, szülők és nagyszülők együtt ülnek a vízparton: ez a horgászat igazi értelme.

- **Hova pozícionálsz az Általad vezetett szervezetet a következő 5 évben?**

Én úgy látom, hogy a lehetőségeinkhez képest már most is egy stabil, jól szervezett és folyamatosan fejlődő civil szervezet vagyunk. A következő öt évben azonban szeretném még erősebben láthatóvá tenni az eredményeinket, és hosszú távon is stabilizálni mindazt, amit elértünk. Hiszem, hogy az offline és az online térben is tovább kell erősíteni a vasi horgász közösség összetartozásának érzését, mert egy igazán jó közösség a legnagyobb nehézségeken is át tud jutni, és olyan plusz energiákat képes mozgósítani, amelyekből új, előremutató célokat lehet megvalósítani. A következő években különösen fontos számomra, hogy természetes vizeink halas élőhelyeit fejlesszük, és közben a kisebb tavainkat is felkészítsük a klímaváltozás okozta szélsőségekre.

Vas vármegye Magyarország egyik szerényebb horgászvíz ellátottsággal rendelkező térsége, így nálunk minden vízterület különösen nagy érték. Ha ebből a kevésből veszítünk, az komoly gondot jelent a halállomány és a horgász közösség számára is. Ezért dolgozunk azon, hogy hosszútávon fenntartható vízkezelési és élőhely-fejlesztési megoldásokat találjunk. Ha ezen a területen sikerül előrelépni, az évtizedekre biztosíthatja a vasi horgászat jövőjét.

Fontos célom a taglétszám növelése, de legalább ennyire lényeges, hogy a meglévő horgászaink elégedettek legyenek: legyen sikerélményük a halfogásban, érezzék magukat otthon a vizeink partján, és büszkén hozzák magukkal a gyermekeiket, unokáikat is. Ugyanakkor kiemelt feladatommak tartom, hogy a szervezetünkben dolgozó, valamint önkéntes tisztséget vállaló aktív kollégák anyagi és erkölcsi megbecsülése is erősödjön. Hiába van bármilyen tervem, ha nincsenek mellettem olyan segítők, akik annak megvalósításában aktívan részt vesznek. Ez mindig is csapatmunka volt – és ahogy a múltban elődeink eredményeire építkezhettünk, úgy a jövő sikereit is csak közösen, egymást támogatva érhetjük el.

Küldetése a szervezetünknek továbbra sem változott, ezen célok mentén fogunk dolgozni: *„A Szövetség arra törekszik, hogy a kezelésében lévő vízterületek természeti értékeit megóvja, fejlessze, bővítse, és folyamatosan növelje az ismerettségét hazánkban és külföldön egyaránt. Azon dolgozunk, hogy a vasi horgászvizeink kedvelt és a társadalom széles csoportja számára elérhető, halban gazdag sporthorgász helyszínekké váljanak, ezáltal kellemes, kulturált kikapcsolódást nyújtsanak minden horgásztársnak.”*

- **Érzékelsz-e még bármit a horgász-halász ellentétből?**

Úgy látom, hogy a klasszikus értelemben vett horgász–halász ellentét mára nagyrészt a múlté. Lassan felnő egy olyan fiatal horgászgeneráció, amely már azt sem fogja érteni, miért volt olyan nagy dolog számunkra, hogy a természetes vizeken a horgászok gyakorolják a halgazdálkodási jogokat.

Régebben valóban akadtak feszültségek, bár Vas vármegyében ebből kevesebbet éreztünk, hiszen nálunk nem volt halászat a természetes vizeken. De én még jól emlékszem: például a Balatonon sokszor előfordult, hogy egy friss telepítés után pár nappal már jött is a halászhajó a horgászok szeme láttára, mi pedig hiába vártuk a kapást. Rengeteg ilyen történetet lehetne mesélni – de azt gondolom, ezeknek ma már inkább a tanulságát kell megőriznünk, nem pedig az ellentétet tovább éltetni.

Én ma sokkal inkább az együttműködésben hiszek. Igaz ugyan, hogy a halászati és halgazdálkodási ágazat nem tartozik a legnépszerűbbek közé, hiszen rendkívül munkaigényes, és a mai világban nem túl jövedelmező hivatás. Éppen ezért mindannyiunk érdeke, hogy a még meglévő tudást és tapasztalatot összekapcsoljuk, mert ha az idősebb haltermelő generáció nyugdíjba megy, komoly gond lehet a piaci halellátással is.

A közös cél azonban változatlan: egészséges vizek, élő és változatos halállomány, valamint egy olyan természeti környezet megőrzése, amely hosszú távon is fenntartható.

- **Ha egy fiatal most eléd állna, mivel tudnád arról meggyőzni, hogy érdemes horgászni és kimenni a természetbe?**

Sok gyerekprogramon magam is tartok előadást, és próbálom elmondani, hogy a horgászat nem csak a halakról szól. Ez egy életforma, amelynek – mint minden más szabadidős tevékenységnek – megvan a maga sajátos értérendje és hangulata. A mai rohanó világban nagyon kevés alkalom adódik arra, hogy az ember lelassítson a természetben, és egyszerűen csendben legyen önmagával – a horgászat mindezt megadja. Horgászat közben nagyon kevesen nyomkodnak telefont vagy tabletet, és ez ma már ritkaságnak számít, amikor szinte minden pillanatunkat valamilyen technikai kütyühöz kötjük – magamat is beleértve. Másrészt a horgászat egy közösséghez való tartozást is jelent. A horgászok mindig tudnak miről beszélni: mindig van egy jó sztori, egy trükk vagy egy élmény, amit megosztanak egymással. Barátságok születnek a közös horgászélmények által. A horgászat megtanít tisztelni a vizet, a környezetet, és felelősséget vállalni érte. És ha mindezt összeadjuk, akkor rájössz, hogy a horgászat nem csupán egy hobbi – hanem egy olyan út, ami kiegyensúlyozottabbá és gazdagabbá teszi az életedet.

- **Horgásztáboraitok messze földön híresek, mi a titok?**

A titok talán az, hogy mindig a legjobbat akarjuk nyújtani. Több táborra is lenne igény, de időnkbe és lehetőségünkbe az évi egy nagyobb 30-35 fős tábor fér bele. Én és a táborvezetők is sokat horgásztáboroztunk gyerekként, így pontosan tudjuk, mi kell a gyerekeknek egy felejthetetlen élményhez. Fontos megjegyezni, rengeteg kiváló horgásztábor működik az országban, ahonnan mi is csak tanulni tudnánk – ezen az ifjúsági területen még mindig sok lelkes és elhivatott horgász egyesületi, szövetségi kolléga dolgozik a gyerekek nyári élményeiért.

- **Puskás Norbertnek mit jelent a szabadidő eltöltés?**

Régebben kevesebb figyelmet fordítottam magamra, nem mozogtam rendszeresen. Volt közel tíz éve egy komoly szívproblémám, mely hála Isten rendeződött azóta, de akkor nagyon kritikus volt a helyzet és azóta picit jobban próbálok figyelni magamra, de ebben még sok a hiányosság. Néhány éve azonban tudatosan beépítettem a mozgást az életembe, és ma már heti rendszerességgel két-három napot járok edzeni, mert érzem, hogy fizikailag és mentálisan is sokkal többet ad. Ha nagyon fáradt vagyok, akkor is feltölt, és az elért kisebb eredmények újabb motivációt adnak – erőt mind fejben, mind testben, bízik benne megmarad életem végéig ez a lendület ezen a vonalon is. A másik nagy kikapcsolódás számomra természetesen a horgászat: ez mindig is az életem része volt, és ma is egyik legjobb feltöltődés, ha ki tudok menni a vízpartra.

Emellett, ha marad még időm szívesen olvasok halas szakmai tartalmakat, valamint vezetés-szervezési, önfejlesztési és pszichológiai témájú könyveket, online anyagokat. Ezek nemcsak kikapcsolnak, hanem segítenek abban is, hogy a munkámat tudatosabban és eredményesebben végezzem. Amikor meg nem a hétköznapiak vannak, akkor családdal igyekszünk utazni, kirándulni.

- **Mesélj Családodról, gyermekeid mennyire szeretik halas-horgász közegeben eltölteni az idejüket?**

Azért egy titkot elárulhatok: a Gersekaráti Sárvíz-tónál, egy horgásztáborban ismerkedtem meg a feleségemmel, Ancsával. Idén tizenkét éve annak, hogy ott, a tó partján tartottuk a polgári esküvőnket, így számomra ez a hely mindig különleges marad – és jól mutatja, hogy már akkor sem árultam zsákbamacskát: a horgászat az egyik legfontosabb szenvedélyem.

Lányaimmal, Borival (10) és Annával (8), ha van egy kis szabadidőnk, legtöbbször az Abért-tavon pecázunk, de legutóbb például Döröskén vettünk részt egy gyermek horgászversenyen, ahol mindketten el is indultak. Nagy öröm számomra, hogy a lányok egyre jobban megszerették a horgászatot, így lassan, ahogy az időnk engedi, együtt járjuk be a vasi vizeket.

Őszintén szólva mostanában önállóan nem sok lehetőségem volt horgászni, de régebben nagyon szerettem a Rábán süllőzni. Gyerekként pedig szinte a Szombathelyi Csónakázó-tó volt a második otthonom, hiszen minden szabadidőmet ott töltöttem.

A családom mindig mellettem állt a horgászati céljaimban és a hivatásomban, ezért nagyon hálás vagyok nekik. Ugyanakkor azt is be kell vallanom, hogy néha már kicsit soknak érzik, mennyi időt töltök ezzel a szenvedéllyel. A lányaim egyre többször figyelmeztetnek rá, hogy „apa, ne csak mindig a horgászat legyen a téma”. Ez józanító és fontos visszajelzés számomra – segít abban, hogy egyensúlyt találjak a hivatás és a családi élet között. Ezért különösen fontos számomra, hogy amikor időnk van, azt együtt töltsük.

- **A MOHOSZ országos szervezetének mi a következő lépése, hogy látnod a szervezet jövőjét?**

Azt látom, hogy a MOHOSZ az elmúlt években hatalmas utat tett meg: mára egy stabil, országos lefedettségű, egységes és meghatározó civil szervezetté vált.

A következő lépés szerintem az, hogy ezt a stabilitást még inkább érezhetővé tegye a horgászok és tagszervezetek számára – legyen szó a halasítási programokról, a versenyekről, táborokról, halvédelemről, vagy éppen a horgászturizmus fejlesztéséről.

Fontosnak tartom, hogy a jövőben még erősebben fókuszáljunk a fenntarthatóságra: hogyan tudjuk megőrizni a természetes vizeink értékeit, hogyan alkalmazkodjunk a klímaváltozás kihívásaihoz, és hogyan biztosítsuk a jövő generációinak is azt az élményt, amit ma egy jó horgászat adhat.

Emellett úgy érzem, a MOHOSZ szerepe abban is kulcsfontosságú lesz, hogy a horgászat társadalmi elfogadottsága és presztízse tovább erősödjön – hogy a horgász és horgászszervezetek ne csak „pecás(ok)” legyen(ek), hanem a horgászvizek, természet őrzője, felelős közösségi tagja, aki példát mutat másoknak. Álláspontom szerint a MOHOSZ számára egyre fontosabb, hogy megmutassa: sok minden, amit ma természetesnek veszünk a horgászatban, nem magától alakult így, hanem rengeteg munka és összefogás eredménye. A szervezet növekedése és fejlődése ugyanakkor egyre több elhivatott kollégát igényel, akik képesek az országos célokkal összhangban dolgozni, ezen is dolgoznunk kell, hogy ez minden szinten adott legyen hazánkban.

Kiemelt feladat a horgászokmány-rendszer digitalizációja is, aminek szerintem úgy kell megvalósítanunk, hogy ne eltávolítsa a horgászokat a horgászközösségtől, hanem éppen ellenkezőleg: erősítse a kapcsolatot és az összetartozást, még ha az okmányhoz való hozzájutás egyszerűsödik is, ami társadalmi elvárás. A MOHOSZ és a horgászszervezeti rendszer már most is számos kézzelfogható eredményt tud felmutatni – még ha sokan nem is mindig veszik észre, mert ezek a mindennapok természetes részévé váltak. Persze mindig van hová fejlődni, és ez adja a következő évek egyik legfontosabb kihívását is.

Forrás: HALÁSZAT - 2025/ősz

Interjú készítette: Prof. Dr. Urbányi Béla